

D.O.S - PROGRAMMA - 13 okt. 2023

09:30 – 10:00 uur

Verzamelen met koffie op of bij **R'dam CS**

10:20 – 12:30 uur

Rondleiding Urban Guides:

- **Luchtsingel** (brug),
- **Zomerhofkwartier** (ZOHO - oude metaalfabriek),
- **Waterplein** (1 vd 9: recreëren en ook wateropslag),
- **Dakakker** (de naam zegt het al).

13:00 – 14:45 uur

Chillen tijdens de LUNCH in 'Heilige Boontjes'
met aansluitend nog kleine tour door het gebouw
(een voormalig politiebureau '**Bureau Eendracht**').

15:00 – 16:15 uur

Nieuwe Instituut: Waterstad > een installatie
van drijvende paviljoens in de vijvers van
het Nieuwe Instituut. In de gelijktijdige tentoonstel-
ling zijn historische en actuele voorbeelden te zien van
mogelijkheden voor leven en ontwerpen op –en met–
het almaar stijgende water.

16:30 – 17:30 uur

Bekijken van twee drijvende gebouwen:

- **Floating Office** en de
- **Wikkelboot** (tiny houses op water van golfkarton).

17:45 – 21:00 uur

Nakletsen tijdens het DINER.

Dakakker. 1000 m². 200 vrijwilligers. Vrijwilliger van Milieu Centraal: “Er wordt wel van gegeten, maar is vooral bedoeld om o.a. architecten te inspireren.” Slimme groene daken kunnen (toegepast op grotere schaal) een oplossing bieden voor het waterprobleem in de grote steden en zo ook de steden veerkrachtiger maken en weerbaarder tegen het toenemende aantal piekbuien.

20 tot 40 cm substraat, afhankelijk van welk gewicht het dak op dat punt kan dragen. Aan de zijkanten (meer draagkracht) staan bakken van zeer licht materiaal. En staan los, ze zijn voldoende zwaar door substraat.

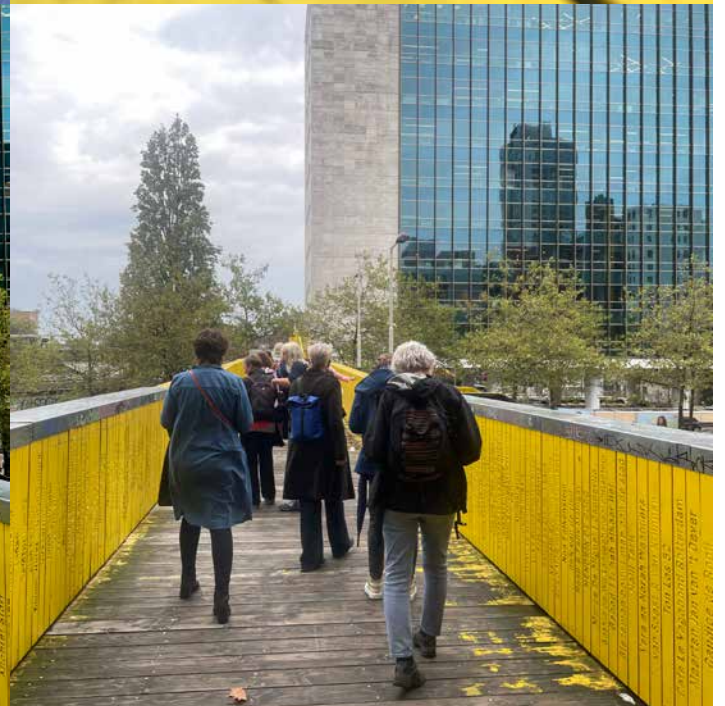
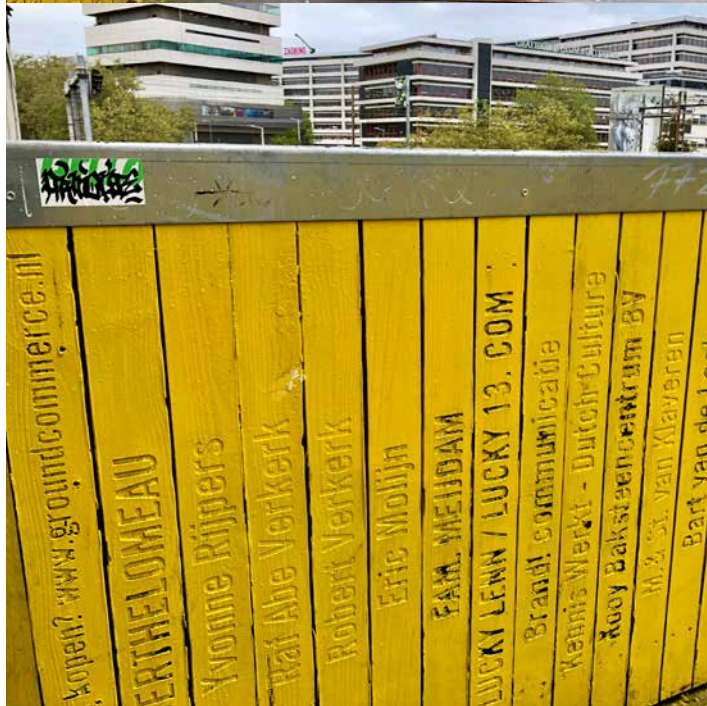
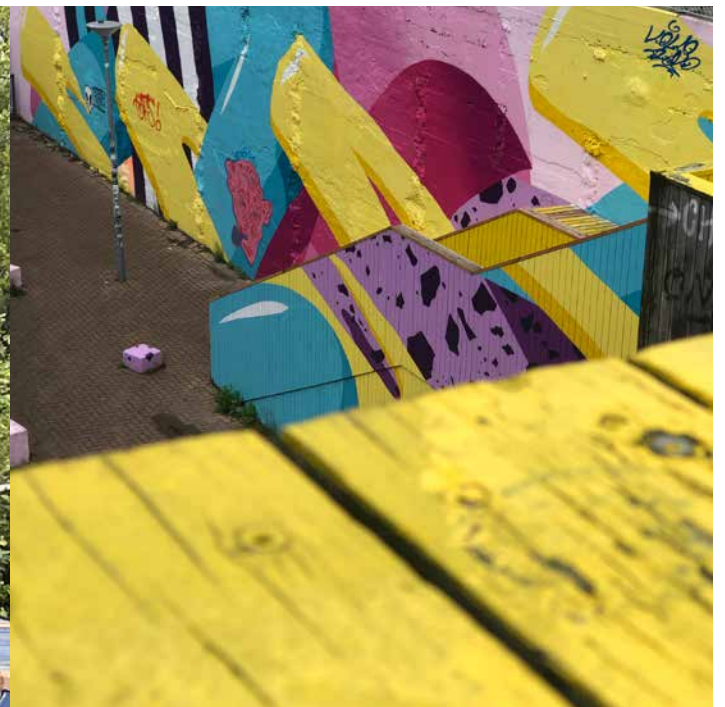
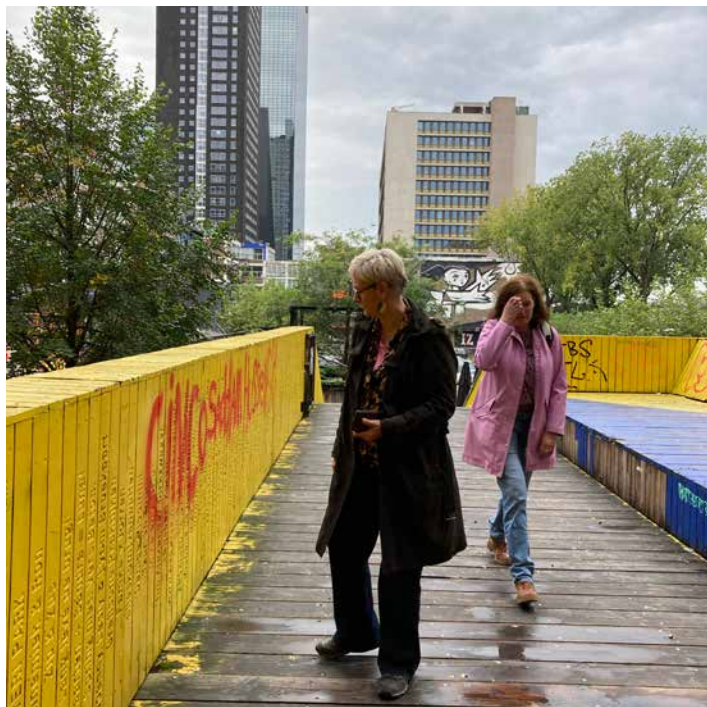
The center and the north of the city, separated since the 1980s, are now connected again.

Luchtsingel. 360 meter. Verbindt 3 wijken.

ZUS architecten

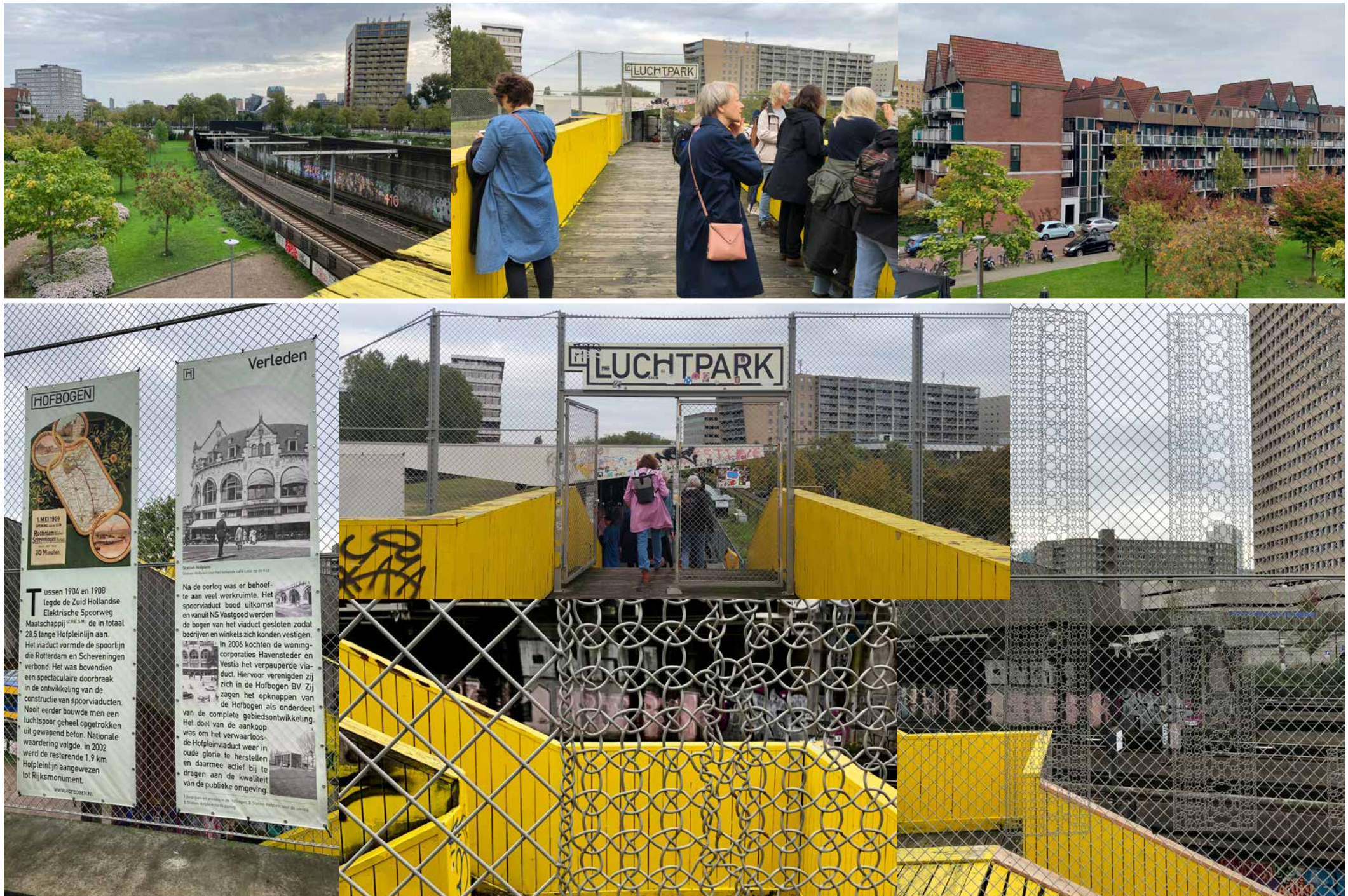

△ Nóg 800 m. oude spoorbrug t.b.v. Luchtpark.

Zomerhofkwartier (ZOHO): stadswijk in ontwikkeling

De wijk ZOHO begint met de Regentuin. In de houten letters staan regentonnen t.b.v. wateropslag.

Waterplein: De Urbanisten

1 van de 9 waterpleinen ligt bij het Zadkin college. Droge zomer? Dan kun je hier basketballen.

gevelontwerp: Karel Appel

Maaskant, van Dommelen en Senf

De brandgrens uit de 2e WO wordt aangegeven met lampjes in de stoep.

Gerechtsgebouw (1898) - Willem Metzelaar en voormalige Strafgevangenis (1872)

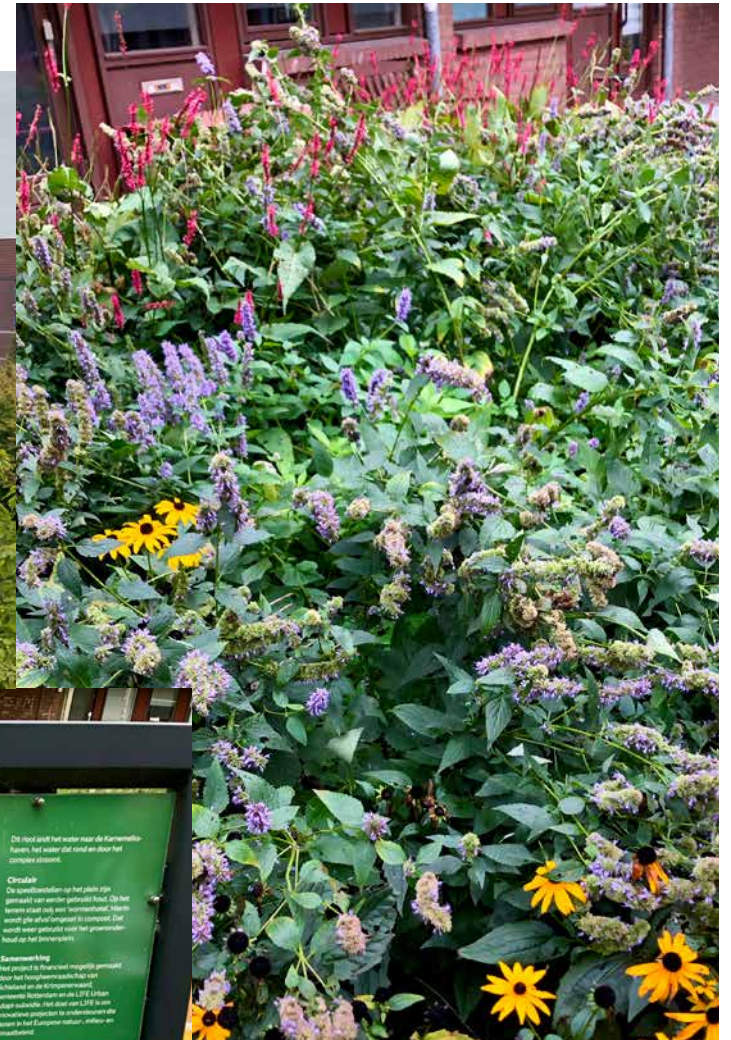

Alle zwarte
elementen
zijn nieuw.

In voormalige kapel
zijn 6 'taartpunt'
woningen
gerealiseerd.

Hofwijk (Klein Volendam) Bijnaam: Kabouterdorp - Jan Verhoeven 1977-1983

LUNCH - Heilige Boontjes is gevestigd in het vroegere politiebureau De Eendracht.

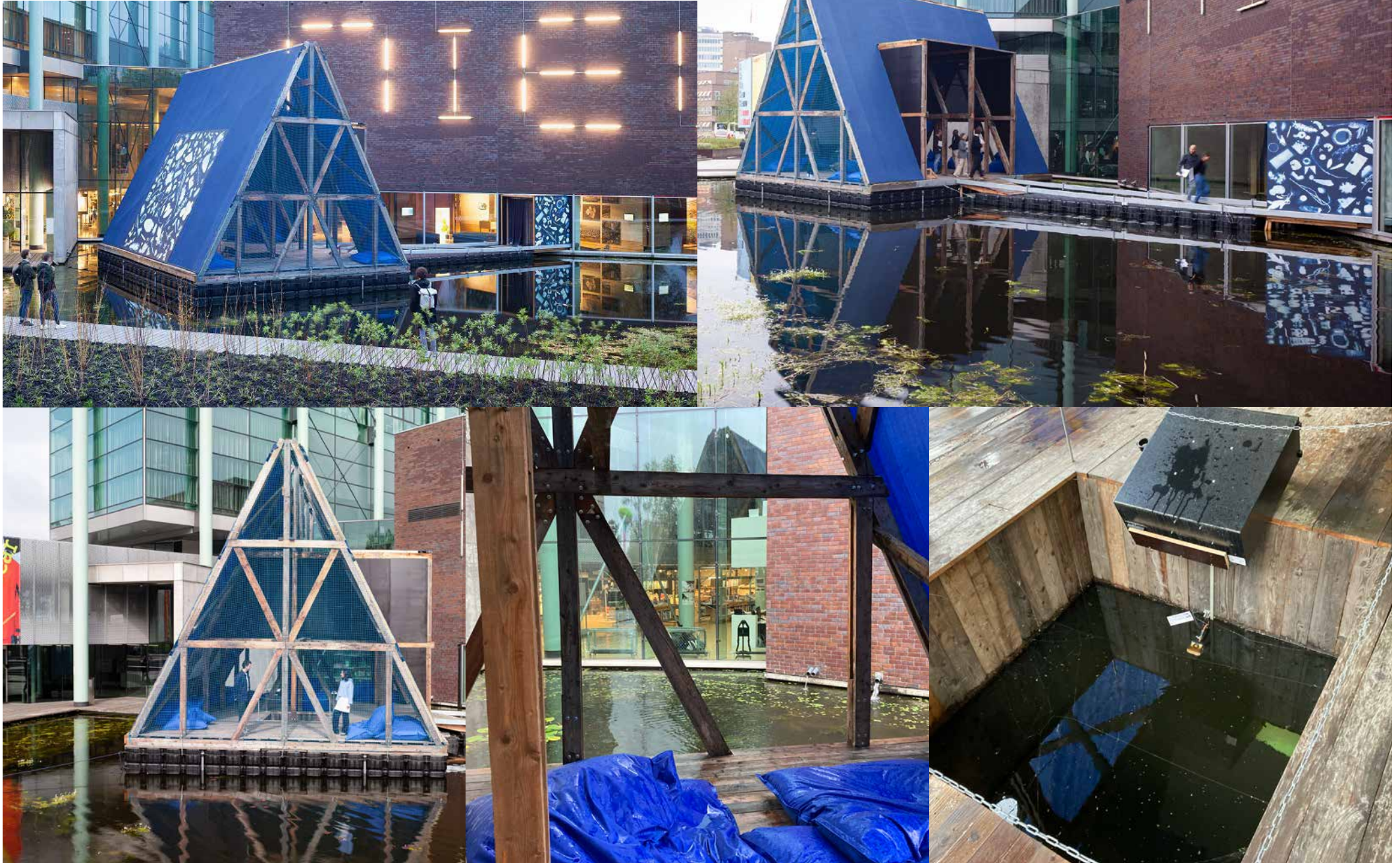

Uitzicht vanaf het dak van Heilige Boontjes

Het Nieuwe Instituut: Waterstad

NL

Makoko is een informele stadsuitbreiding die voor een derde is gebouwd op palen in de lagune van de Nigeriaanse miljoenstad Lagos. In dit drassige landschap zijn geen wegen; de kano is het hoofdvervoermiddel voor de ruim 85.000 inwoners. Het gemeentebestuur van Lagos heeft Makoko meermaals gesloopt in pogingen om 'de boel op te ruimen', maar als een feniks verrijst zij telkens weer uit de as. Geïnspireerd op deze waterstad met haar veerkracht en vindingrijke bevolking ontwikkelde NLE het Makoko Floating System.

Wat

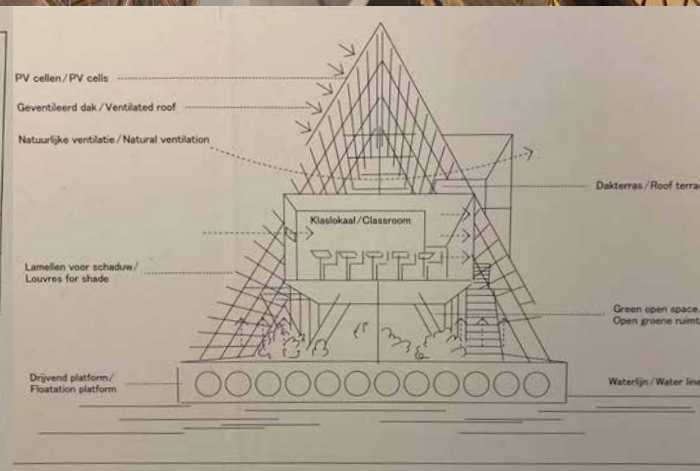
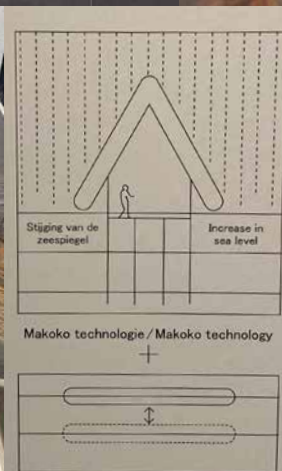
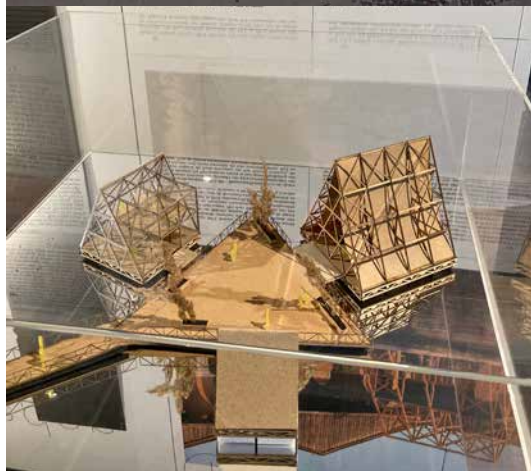
NL

Het stijgen van de zeespiegel vormt een acute bedreiging voor het leven in waterrijke gebieden, kuststroken en steden, van Rotterdam tot Lagos, de Filipijnen en Bonaire. Het is voor architecten, ontwerpers en kunstenaars overal ter wereld aanleiding om deze urgentie om te zetten in innovaties.

Voor *Waterstad Rotterdam* werkt het Nieuwe Instituut samen met de in Amsterdam gevestigde Nigeriaanse architect Kunlé Adeyemi (NLE). Het resultaat is een proeftuin van mogelijke lokale antwoorden op een mondiaal klimaatprobleem.

Adeyemi doet al meer dan tien jaar onderzoek in Afrikaanse watersteden naar de gevolgen van razendsnelle verstedelijking in combinatie met een stijgende waterspiegel. Op basis daarvan ontwikkelde hij de installatie van drijvende paviljoens *MFS IIR-Waterstad Rotterdam* in de vijvers van het Nieuwe Instituut. Kunstenaar Thijs de Zeeuw voegde speciale elementen toe voor dieren, om de biodiversiteit van de vijvers te versterken.

In de tentoonstelling zijn verder historische maquettes uit de Rijkscollectie voor Architectuur en Stedenbouw te zien, naast projecten van hedendaagse makers en een kunstwerk dat Shertise Solano in opdracht maakte voor deze tentoonstelling. Het geheel vormt een verkenning van mogelijkheden voor leven en ontwerpen op—en met—het water, in verleden, heden en toekomst.

De tentoonstelling *Soengoe Kondre / Verzonken leven* neemt je mee naar het binnenland van Suriname, de voormalige Nederlandse kolonie aan de Caribische kust van Zuid-Amerika, waar met de voltooiing van de Afobakastuwdam in 1964 een gebied ter grootte van de provincie Utrecht (zo'n 1560 km²) onder water kwam te staan. De stuwdam werd gebouwd in een overgangperiode waarin het land zich voorbereidde op de onafhankelijkheid die uiteindelijk in 1975 werd uitgeroepen. Een van de ingrijpende gevolgen van de aanleg was de grootschalige ontheemding van Marrons: afstammelingen van onder het kolonialisme tot slaaf gemaakte Afrikaanse mensen die zich vanaf de achttiende eeuw ontworstelden aan hun onderdrukking en uitbuiting en onafhankelijke nederzettingen stichtten in de binnenlanden. Curator Vincent van Velsen interviewde mensen uit deze Marrongemeenschappen die de aanleg van de stuwdam, de overstroming en een gedwongen volksverhuizing meemaakten. Van Velsen belicht aan de hand van hun persoonlijke herinneringen een geschiedenis die hij afzet tegen de 'officiële' verhalen die naar voren komen uit de archieffoto's, ontwerptekeningen, documentaires en andere officiële bewijsstukken die ook in de tentoonstelling zijn opgenomen.

In *Soengoe Kondre* is daarnaast een gelijknamige film te zien die kunstenaar en filmmaker Miguel Peres dos Santos speciaal voor de tentoonstelling maakte. Met behulp van zowel archieffoto's als actuele eigen opnamen voorziet hij de manier waarop er destijds over de aanleg van de stuwdam werd gecommuniceerd van een alternatief kader waarmee hij de blikrichting van de beeldvorming, de van oorsprong koloniale gaza, omkeert.

De prijs van vooruitgang

Soengoe Kondre / Verzonken leven roept de vraag op wie de prijs betaalt voor de soms desastreuze sociale en ecologische gevolgen van grootschalige projecten die onder het mom van 'vooruitgang' en economische groei worden uitgevoerd. De Afobakastuwdam werd aangelegd voor een waterkrachtcentrale die één enkele aluminiumsmelterij van stroom moest voorzien. Met de voltooiing van de dam overstroomde een derde van het district Brokopondo. Duizenden inwoners, met name Marrons uit de Ndyuka- en Samaraka-gemeenschappen, zagen er met hun dorpen ook een deel van hun identiteit en zelfvoorzienende manier van leven onder het wateroppervlak verdwijnen. De gemeenschappen, die zich stroomafwaarts in nieuwe zogeheten 'transmigratiedorpen' moesten vestigen, hebben tot op de dag van vandaag te maken met de voortdurende dreiging van overstromingen en met de vervuiling waarmee mijnbouw gepaard gaat.

Chemisch afval dat vrijkomt bij de hedendaagse goudwinning vergiftigt ook hun nieuwe leefomgeving. In deze tentoonstelling zie je hoe het leven en de cultuur in het gebied waren voordat het water begon te stijgen, binnen welke historische en economische context zo'n ingrijpend besluit als de bouw van de dam genomen kon worden en welke blijvende sociale, culturele en ecologische impact die heeft.

Kijk- en leeswaarschuwing

De tentoonstelling bevat historische beelden en teksten die je vanwege hun uitgesproken racistische inhoud als schokkend of aanstootgevend kunt ervaren. De betrokken samenstellers, onderzoekers en kunstenaars zijn zich bewust van de vooroordelen en het geweld achter die achterhaalde blik. Door ze in de tentoonstelling op te nemen willen we benadrukken hoezeer problematische denkbeelden en perspectieven zijn ingebed in de archieven op basis waarvan geschiedenis wordt geschreven. Ook wanneer je het traditionele verhaal probeert te verrijken, corrigeren of herschrijven ontkomt je er niet aan dat beschikbare bronnen deel uitmaken van dezelfde systemen waarbinnen de beschreven gebeurtenissen konden plaatsvinden. Onze medewerkers gaan graag met je in gesprek over jouw indrukken en feedback. Je kunt daarvoor contact opnemen met Hoofd Programma Flora van Gaalen: f.vangaalen@nieuweinstituut.nl. Bij de ontvangst balie zijn er reactieformulieren beschikbaar waarmee je jouw ervaringen (eventueel anoniem) kunt achterlaten. Bedankt voor je begrip en bijdrage.

Het Nieuwe Instituut: Digitaal

2 smiles en selfie-camera

Breed 1995-2007

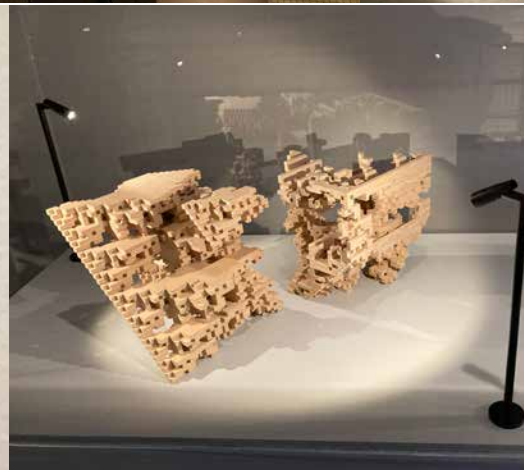
Breed 0.1: software generated, manually seen and glued plywood sculptures
Breed 1.1: software generated, 3D-printed nylon sculptures
Breed 1.2: software generated, 3D-printed stainless steel / bronze alloy sculptures

NL Het kunstenaarsduo Driessens & Verstappen (1963 & 1964) vroeg zich midden jaren negentig af of de computer zelfstandig sculpturen zou kunnen maken. De kunstenaars schreven hiervoor hun eigen software die volgens regels voorschrijft hoe een eenvoudige cel kan uitgroeien tot een complexe vorm. Het groeiproces begint telkens met één cel in de vorm van een kubus (voxel). Door middel van celsplijting vermenigvuldigt de kubus zich; de regels bepalen of een nieuwe cel gevuld wordt of juist leeg blijft. De evolutionaire component zorgt ervoor dat alle gevulde cellen met elkaar zijn verbonden, zodat het ontwerp in materiaal kan worden uitgevoerd. De Breed sculpturen van de eerste generaties werden door Driessens & Verstappen met de hand gemaakt van multiplex. Latere versies werden uitgevoerd met 3D-printers in nylon of metaal.

Het computerprogramma Breed is een creatieve partner van Driessens & Verstappen. De samenwerking met deze niet-menselijke creator leidt tot verrassende resultaten, die een mens alleen nooit zou kunnen bedenken.

EN In the mid-1990s, artist duo Driessens & Verstappen (b.1963 & b.1964) wondered if computers could create sculptures on their own. With this in mind, the artists wrote their own software that uses rules to determine how a simple cell can grow into a complex shape. The growth process always starts with a cell in the form of a cube (voxel). By splitting the cell, the cube multiplies; the rules determine whether a new cell is filled or left empty. The evolutionary component ensures that all filled cells are connected, allowing the design to be realised in material. The first generation of Breed sculptures were handmade from plywood by Driessens & Verstappen. Later versions were made in nylon or metal using 3D printers.

The computer program Breed is a creative partner of Driessens & Verstappen. Working with this nonhuman creator leads to surprising results that no human could ever have imagined.

Installatie reageert op fysieke aanwezigheid (zie .MOV)

Violin Power 1969-1978

NL

Steina (1940) is een klassiek geschoonde violist die sinds 1969 met video werkt, vaak samen met haar man Woody Vasulka. Haar muzikale achtergrond is van grote invloed op haar baanbrekende werk met videobeelden, die ze benadert als muziek. Violin Power onderzoekt de relatie tussen beeld en geluid. In performances manipuleert Steina videobeelden met haar akoestische viool. Sinds 1991 bespeelt ze ook een elektrische vijfstrige ZETA-viool met MIDI-uitgang (Musical Instrument Digital Interface). Geluiden, bewegingen en trillingen van de instrument worden direct omgezet in beelden. Met deze unieke mogelijkheden van computers verlijnde ze haar optredens. In 1967 ontwikkelde Steina met Tom Demeyer de software die videobeelden in realtime manipuleert. In die tijd was ze artistiek mededirectrice bij STEIM (Studio voor Elektronische Instrumentale Muziek) in Amsterdam.

Violin Power is een vroege verkenning van de creatieve samenwerking tussen digitale systemen en menselijke verbeelding.

EN Steina (b.1940) is a classically trained violinist who has been working with video since 1969, often with her husband Woody Vasulka. Her musical background has been a major influence on her pioneering work with video images, which she approaches as music. Violin Power explores the relationship between image and sound. In live performances, Steina manipulates video images with her acoustic violin. Since 1991, she has also been playing an electric five-string ZETA violin with MIDI (musical instrument digital interface) output. The sounds, movements and vibrations produced by this instrument are instantly transformed into images. She has refined her performances with these capabilities unique to the computer. In 1967, Steina and Tom Demeyer developed software that manipulates video images in real time. She was then artistic co-director of STEIM (Studio for Electronic Instrumental Music) in Amsterdam.

Violin Power is an early exploration of the creative collaboration between digital systems and the human imagination.

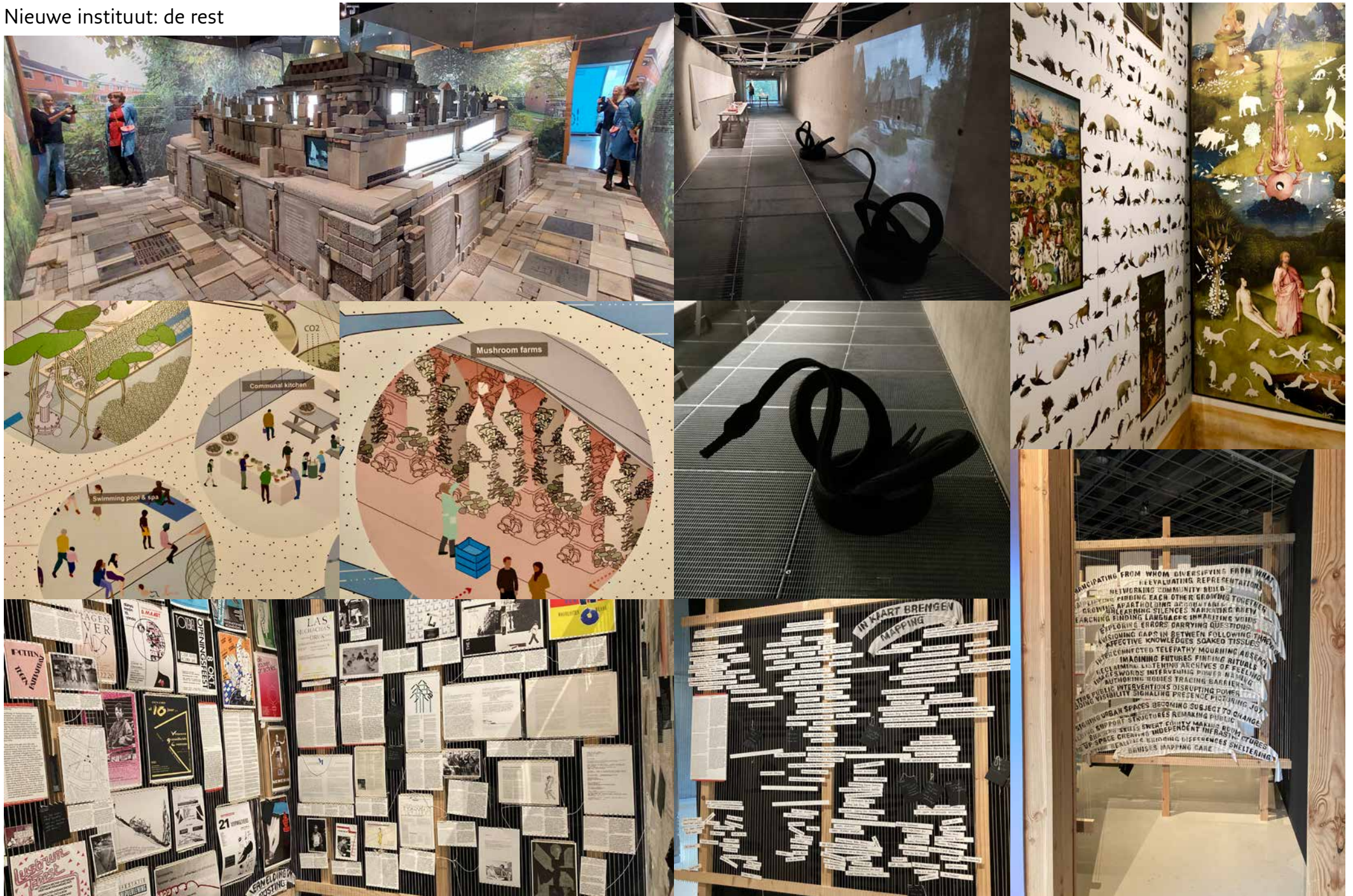
Door geluid verbeeld

Game (zie .MOV)

Nieuwe instituut: de rest

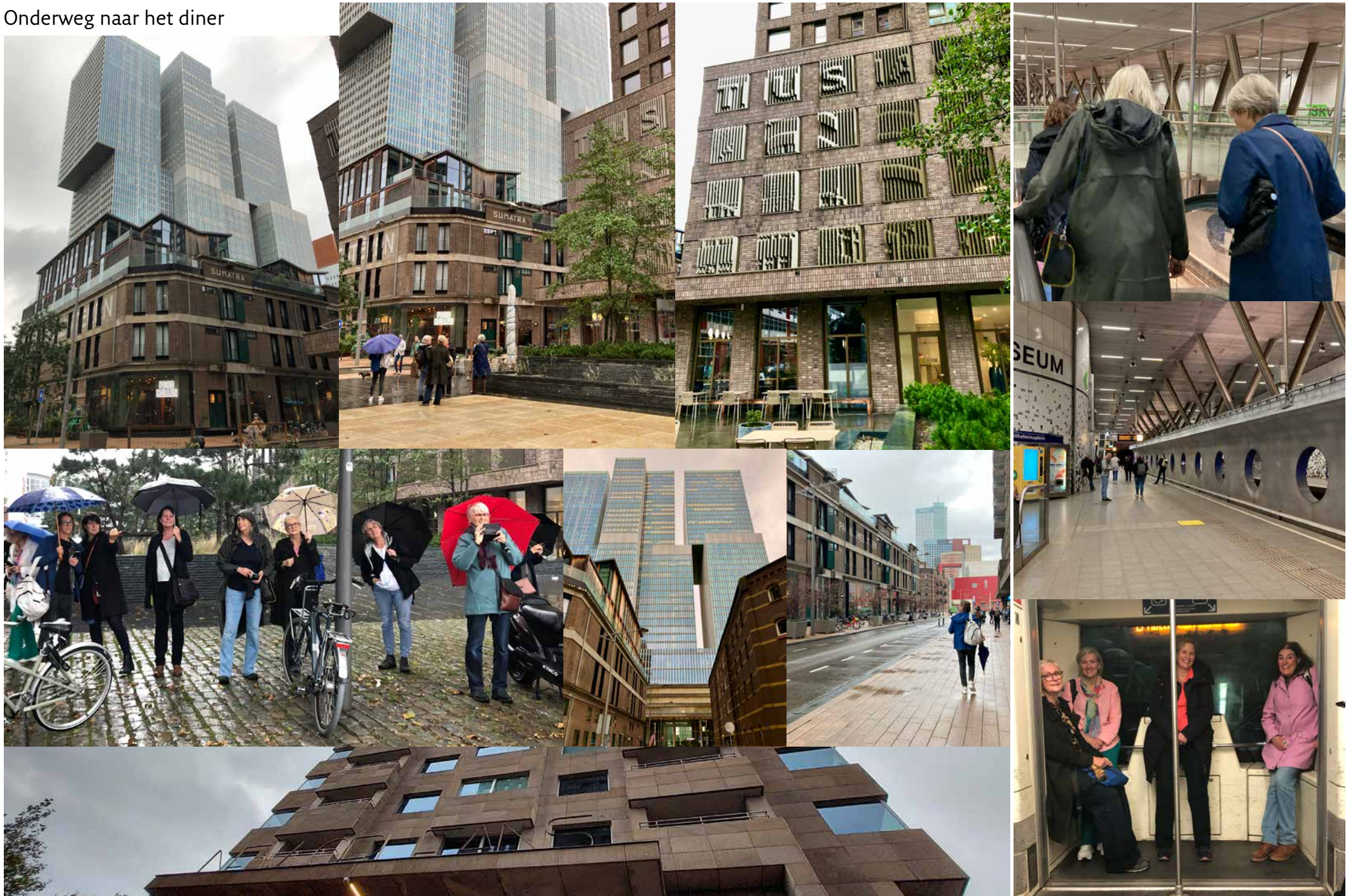

Wikkelboot en Floating Office

Onderweg naar het diner

‘Moments contained’ bij station CS

Afsluiting bij Blij

